

РЕШЕНИЕ

№ 977

гр. София, 17.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Светомир Бабаков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10825** по описа за **2019** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЕТ „ИНДИВИДУАЛНА ПРАКТИКА ЗА СПЕЦИАЛИЗИРАНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ Д-Р Х.- Н. К.”, представляван от Н. Я. К. срещу РЕШЕНИЕ от 16.07.2019г. на СРС, НО, 22-и състав, постановено по нахд № 2657/2019г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на процесуалния закон и немотивираност. Касаторът излага доводи, че първоинстанционният съд не е обсъдил наведените от него възражения за допуснати съществени нарушения в административно-наказателното производство, както и за маловажност на нарушението. Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 22-и състав по нахд № 2657/2019г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 22-005311 от 16.11.2018г. или се измени същото в санкционната му част и се определени минимален размер на имуществената санкция.

Ответникът - Директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С. в хода на висящността на процеса се представлява от юрк. Д. М., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 16.07.2019г., постановено по нахд № 2657/2019г. СРС, НО, 22-и състав е потвърдил наказателно постановление /НП/ № 22-005311 от 16.11.2018г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на основание чл.414 ал.1 от КТ на ЕТ „ИНДИВИДУАЛНА ПРАКТИКА ЗА СПЕЦИАЛИЗИРАНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ Д-Р Х.- Н. К.“, представляван от Н. Я. К. е било наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 1 500.00 лева за нарушение по чл. 270 ал.3 от КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Р. В. А. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че касаторът е осъществил от обективна страна състава на административното нарушение по чл.270 ал.3 от КТ, което не представлява маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН, а размерът на санкцията е минималният такъв определен в закона.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство в периода 19.09.2018г. до 18.10.2018г., е констатирано, че за м.07.2018г. на работника Г. М. В. е било начислено трудово възнаграждение в размер на 468.26 лева, но същото не е изплатено до 10.08.2018г. лично на работника по ведомост или срещу разписка, или по негово писмено искане- на близки или преведено на влог в посочена банка. При така изложената фактическа обстановка и в присъствието на двама свидетели и нарушителя е бил съставен АУАН № 22-005311/18.10.2018г., а въз основа на него и процесното НП № 22-005311 от 16.11.2018г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С..

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е неправилен, защото при неговото постановяване е допуснато нарушение на процесуалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

На първо място: С обжалваното Решение 16.07.2019г., СРС, НО, 22-и състав е потвърдил атакуваното НП № 22-005311 от 16.11.2018г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С., като е приел общо и бланкетно, че фактическата обстановка се установява и потвърждава от събраните писмени и гласни доказателства. Не е направен изобщо анализ и не е обсъдено нито едно конкретно възражение на касатора ЕТ „ИНДИВИДУАЛНА ПРАКТИКА ЗА СПЕЦИАЛИЗИРАНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ Д-Р Х.- Н. К.“, представляван от Н. Я. К., релевирано и поддържано в съдебно заседание на 13.05.2019г. във връзка допуснати нарушения в административно-наказателната процедура и по съществува на правния спор. Не са изложени никакви съображения относно законосъобразността на развитото се и

протекло административно-наказателно производство. Районният съд не е изложил мотиви дали в хода на административно-наказателното производство са допуснати процесуални нарушения, както и дали АУАН и НП отговарят на задължителните реквизити по чл. 42 и чл.57 от ЗАНН. Едва след констатация на СРС, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените е следвало да се излагат мотиви по същество на спора. В този смисъл основателни са оплакванията в касационната жалба, че съдебното решение е постановено при липса на анализ на доказателствата и в този смисъл-липса на мотиви по основните направени от касатора оплаквания. Изводите на съда не са конкретни, а бланкетни и приложими към всяко едно потвърдително решение за повдигнато административно-наказателно обвинение по чл.270 ал.3 от КТ. Производството пред СРС е въззивно по своя характер и се провежда по процесуалните правила, регламентирани от НПК. Съобразно чл.339 ал.2 от НПК, въззивната инстанция посочва основанията, поради които не приема доводите, изложени в подкрепа на жалбата. Поради това се налага извода, че СРС не е развил мотиви в резултат на самостоятелна преценка на всички доказателствата по делото и на доводите на страните за конкретното нарушение. Липсата на формирани фактически и правни изводи по наведените от жалбоподателя твърдения опорочава съдебното решение и е основание за неговата отмяна. Съдът не е обвързан от решението на АНО и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът трябва да изследва и решава всички въпроси, както по фактологията, така и по приложението на правото, от които зависи изходът на делото. Липсата на произнасяне по чл.339 ал.2 от НПК съобразно константната съдебна практика е равнозначна на липса на мотиви и винаги съставлява съществено нарушение на процесуалните правила- основание за касиране на съдебния акт.

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63 ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери обосноваването и законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314 ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие-чл.13, чл.107 ал.3 и чл.313-чл.314 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН, съдът е длъжен и служебно да констатира и установи дали АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържание и срокове /чл.34, чл.42 и чл.57 от ЗАНН/.

На второ място, НПК, приложим в производството по обжалване на наказателните постановления пред районния съд по силата на чл.84 от ЗАНН, вменява в задължение на съда да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл.13 ал.1 от НПК/. Изпълнението на това задължение налага съдът да изясни всестранно и пълно всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Съгласно чл.107 ал.2 от НПК, съдът събира доказателствата по направените от страните искания и по свой почин - когато това се налага за разкриване на обективната истина. На събиране и проверка подлежат както доказателствата, които разобличават извършителя на нарушението или отегчават отговорността му, така и тези, които го оправдават или смекчават отговорността му /арг. от ал. 3 на чл.107 от НПК/. В хода на съдебното следствие пред Софийски районен съд не е разпитан като свидетел работника Г. М. В., чиито показания са от

съществено значение за правилното разкриване на фактологията на спора и обстоятелството, получила ли е същата дължимото ѝ трудово възнаграждение в размер на сумата от 468.26 лева за м.07.2018г. от своя работодател.

При условие, че касаторът оспорва, че е извършил от обективна страна вмененото му нарушение, несъбирането на свидетелските показания на Г. М. В., води до постановяване на решението при непълнота на доказателствата. Отхвърлянето от страна на касатора на приетото от административно-наказващия орган, поначало е основание за повишена процесуална активност на съда с цел обективно, всестранично и пълно установяване на фактическата обстановка относно спорните обстоятелства.

Тежестта на доказване в административно-наказателното производство, лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр. чл.103 ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с правна квалификация чл.270 ал.3 от КТ.

На трето място, СРС, НО, 22-и състав при постановяване на своето решение не е обсъдил приложението на специалната разпоредба на чл.415в КТ. Неправилно в мотивната част на акта е изследвана хипотезата на чл.28 ЗАНН, която е неприложима в спорното правоотношение. Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело №7/2010г. на ВАС на РБ, чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложим по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ /с изключение на тези по чл.61 ал.1, чл.62 ал.1 и ал.3 и чл.63 ал.1 и ал.2 от КТ/ при наличие на предпоставките по този текст. Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно” административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните” нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административно-наказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер /от 100.00 до 300.00 лева/. При спазване на задължителните разяснения в този тълкувателен акт на ВАС на РБ, първоинстанционният съд следва да формира извод, нарушението било ли е отстранено след констатирането му от контролните органи и произлезли ли са от него вредни имуществени последици за Г. М. В..

На четвърто място, в касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно

са приложени предвидените в нея правни последици. При това положение произнасянето за първи път от настоящата инстанция по наведените във въззивната и касационна жалба твърдения и възражения е недопустимо, защото би довело до лишаване на страните от една инстанция при разглеждане на възникналия между тях спор.

Ето защо, атакуваното решение от 16.07.2019г. следва да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд, който да направи анализ на събраните доказателства и даде обоснован и мотивиран отговор на въпроса за законосъобразността на издаденото НП и съставомерността на вмененото на ЕТ „ИНДИВИДУАЛНА ПРАКТИКА ЗА СПЕЦИАЛИЗИРАНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ Д-Р Х.- Н. К.“, представляван от Н. Я. К. нарушение. Съобразно приетите за установени обстоятелства съдът, следва да квалифицира фактите и да направи съответните правни изводи, които да изложи в мотивите на решението. При обосноваването си, СРС трябва да се произнесе по направените доводи и възражения на страните, както и да обсъди поотделно и в взаимовръзка събраните по делото доказателства. В хода на съдебното следствие трябва да се призове и разпита като свидетел и лицето Г. М. В. ЕГН [ЕГН].

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 16.07.2019г. на СРС, НО, 22-и състав е неправилно на основание чл.348, ал.1, т.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено, а делото върнато за повторно разглеждане от друг съдебен състав. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 и чл.222 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение от 16.07.2019г., постановено по нахд № 2657/2019г. на СРС, НО, 22-и състав, като:

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на СРС, НО.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

